

10 Φεβρουαρίου 2022

Πώς ἔσωσε τὰ Φιλιατρά ὁ Ἅγ. Χαράλαμπος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Στὰ Φιλιατρά τὸ 1943, στὸ καιρὸ τῆς μαύρης Κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἔγινε τὸ θαῦμα ποὺ συνεκίνησε καὶ συγκινεῖ μέχρι σήμερα, ὄχι μόνον τοὺς Φιλιατρινούς, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Τὸ Γερμανικὸ Στρατηγεῖο ἀπὸ τὴν Τρίπολι διέταξε τὸν Γερμανὸ Διοικητὴ τῶν Φιλιατρῶν, Κοντάου ὀνόματι, γιὰ κάποιον σαμποτάζ πὸ εἶχαν κάνει οἱ ἀντάρτες, νὰ κάψουν τὴν πόλιν τῶν Φιλιατρῶν, νὰ σκοτώσουνε ἕνα ἀριθμὸν προκρίτων Φιλιατρινῶν καὶ νὰ συλλάβουνε 1.500 ἄλλους Φιλιατρινούς καὶ νὰ τοὺς στείλουν στὴ Γερμανία, ἀπὸ ὅπου φυσικὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίση κανένας πίσω.

Ὁ ἀξιωματικὸς Κοντάου ἔδωσε μὲ τὴν σειρὰ του διαταγὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ προχωρήσουν τὴν ἄλλη ἡμέρα στὶς ἔξῃ τὸ πρῶν μὲ τὰ σύνεργα τῆς καταστροφῆς, χωρὶς οἶκτο στὴν ἐκτέλεσι τῆς διαταγῆς.

Αὐτό, τὸ ἔμαθε στὴν Τρίπολι ὁ ἱεροκῆρυξ Ἀρχιμανδρίτης Θεόδωρος Κωτσάκης, πὸν κατήγετο ἀπὸ τὰ Φιλιατρά, θλίψις καὶ στενοχώρια κατέλαβε ὅλους, δὲν ξέρανε τί νὰ κάνουνε γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ Φιλιατρά καὶ τοὺς Φιλιατρινούς. Ἐπῆρε κάποιον πὸν ἐγνώριζε τὰ γερμανικὰ καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ στὴ Τρίπολι. Σταθήκανε στὸ διάδρομο. Ἄλλὰ ἀκούσανε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ φωνές, κακό, βρισιές, ἀναστάτωση μεγάλη. Κάποια Ἑλληνίδα τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ ράσο νὰ φύγη, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐκτελέσουν ἐπὶ τόπου καὶ αὐτούς.

Βγαίνοντας τότε ὁ ἱεροκῆρυξ, εἰδοποίησε ὅλα τὰ σπίτια τῶν Φιλιατρινῶν στὴν Τρίπολι νὰ προσευχηθοῦν τὴ νύκτα στὸν Ἅγιο Χαράλαμπο, τὸν πολιοῦχο τῶν Φιλιατρῶν γιὰ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Αὐτὸς δὲ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ προσευχότανε μὲ πόνο. Τὸ ἴδιο κάνανε στὰ Φιλιατρὰ οἱ κάτοικοι, ποὺ κάτι μυριστήκανε καὶ αὐτοί.

Ὁ Ἅγιος ἄκουσε τὴν προσευχή τους καὶ ἔκανε τὸ θαῦμα. Ὁ Ἅγιος παρουσιάζεται τὴν νύκτα στὸν Κοντάου ποὺ κοιμότανε. Παρουσιάστηκε σὰν γέροντας σοβαρός, μεγαλοπρεπής, ἱεροπρεπής, ἱεροφορεμένος καὶ μὲ κατάλευκη γενειάδα. Ἦτανε μία φυσιογνωμία, ποὺ δὲν τὴν εἶχε δῆ ποτὲ στὴ ζωὴ του ὁ προτεστάντης ἢ μᾶλλον ἄπιστος Γερμανός. Ὁ σεβάσμιος γέροντας τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα:

—Ἄκουσε, παιδί μου, τὴ διαταγὴ ποὺ ἔλαβες νὰ μὴν τὴν ἐκτελέσης.

Τὸ ὄνειρο ἦταν ζωηρὸ καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Ξύπνησε καὶ ξανακοιμήθηκε, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Ξανὰ παρουσιάζεται ὁ Ἅγιος στὸν ὕπνο του καὶ τοῦ λέγει:

—Αὐτό πού σοῦ εἶπα νὰ κάμῃς. Τὴν διαταγὴ νὰ μὴ τὴν ἐκτελέσης. Μὴ φοβηθῆς. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ μὴν τιμωρηθῆς.

Ξαναξύπνησε καὶ στὸ μυαλὸ του στριφογύριζαν τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, διότι θὰ ἐκτελοῦσαν αὐτὸν οἱ Γερμανοί.

Ξανακοιμήθηκε. Ξαναπαρουσιάζεται καὶ ἐκ τρίτου ὁ σεβάσμιος γέροντας καὶ τοῦ λέγει:

—Σοῦ εἶπα νὰ μὴν φοβηθῆς. Ἐγὼ θὰ φροντίσω καὶ δὲν θὰ τιμωρηθῆς. Θὰ σὲ φυλάξω δὲ ἐσένα καὶ ὄλους τοὺς ἄνδρας σου καὶ θὰ γυρίσετε πίσω στὰ σπίτια σας, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένας τίποτε.

Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος, καὶ νὰ παραστήσῃ τὸν γίγαντα. Ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν ἀθεία του, λύγισε, διότι ἐν συνέχειᾳ τὴ νύκτα ἐκείνη, ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικός, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, ἄκουσε στὸν ὕπνο του φωνές καὶ κλάμματα, σὰν νὰ προέρχωνται ἀπὸ τυραννισμένους ἀνθρώπους κάπου ἐκεῖ δίπλα στὴν αὐλή του. Ὑστερα πλησίαζαν ζωντανές μορφές, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν γυναῖκες, γυναῖκες πολλές, ποὺ κτυποῦσαν κεφάλια καὶ στήθια ἀπὸ ἀφόρητη δυστυχία καὶ πόνο. Θρηνοῦσαν, ἀγανακτοῦσαν καὶ καταριόντουσαν ἀπὸ πόνο γιὰ τὴν σφαγὴ τῶν παιδιῶν τους καὶ τῶν ἐγγονῶν τους, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ὅλες αὐτὲς οἱ φωνές γίνανε ὑστέρᾳ σύννεφο καὶ ἀνέβαιναν πρὸς τὰ ὕψη τοῦ Οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ πέφτῃ τίποτε στὴ γῆ.

Καὶ ἀκόμη ἔβλεπε στὸν ὕπνο του ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς κάτι σκοτεινόμακρα σύννεφα, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ ἀνέβαιναν καὶ σκίαζαν τὸν ἥλιον, ὁ

ὁποῖος κρυβότανε ἀπὸ τὰ σύννεφα αὐτὰ σὰν νὰ ἦτανε ἄνθρωπος καὶ σκοτεινίαζε τὰ πρόσωπα τῶν στρατιωτῶν του. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τρόμαζαν καὶ ἄλλοι ζητοῦσαν βοήθειαν, κάμνοντας τὸν Σταυρό τους. Καὶ ὅλοι τους τρέχανε νὰ κρυφτοῦνε πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν ἐλαιῶν.

Ἀπὸ τὸν τρόμο του ξύπνησε. Πῆγε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπορούῖσε, παρὰ κρατοῦσε ἀνοιχτὸ τὸ στόμα του καὶ κοίταζε τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνειρου του. Κοίταζε τὸ γέρο ἐκεῖνο, ποὺ τὸν εἶδε μέσα στὸ ὄνειρό του τρεῖς φορές καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε μορφὴ Ἁγίου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτες, ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὸ κακό, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ: Νὰ σκοτώνωνται ἄνθρωποι καὶ σὰν τὰ σκυλιὰ νὰ μένουν ἄθαφτοι. Νὰ καίγωνται σπίτια σὲ ἓνα λεπτό, ποὺ ἀπαιτοῦσαν αἰῶνες γιὰ νὰ κτισθοῦν!

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν ἀναστάτωσαν. Ἀλλὰ πάλιν ἔλεγε:

—Ἐγὼ εἶπα νὰ κάψω τὴν πόλιν. Καὶ θὰ τὴν κάψω.

Τότε ἔκλεισε τὰ μάτια του. Καὶ ὁ γέρος, ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος, ἐμφανίσθηκε ξανὰ μπροστά του ἀπειλητικὸς καὶ ἐπίμονος. Μὲ φωνὴ δὲ δυνατὴ καὶ ἐπιτακτικὴ τοῦ εἶπε:

—Πρόσεξε! Ἡ πόλις δὲν θὰ καῖ καὶ οἱ κάτοικοι δὲν θὰ συλληφθοῦν. Εἶναι ἀθῶοι. Τὸ ἀκοῦς;

Σηκώθηκε τότε ὁ Γερμανός, στερέωσε τὰ γόνατά του, ποὺ τρέμανε καὶ πῆρε τὸ τηλέφωνο. Μὲ τρεμάμενη φωνὴ τηλεφωνοῦσε στὴ Τρίπολι, στὸ Γερμανὸ Διοικητὴ τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ὁ Διοικητὴς ἐκεῖνος ἄνοιγε τὸ στόμα του, γιὰ νὰ δώσῃ συμβουλὲς ἀλλὰ πάλιν κόμπιαζε. Πήγαινε νὰ ἀγριέψῃ, γιὰ νὰ ἐκτελεστῇ ἡ διαταγὴ του, ἀλλὰ δὲν μπορούῖσε. Τί εἶχε συμβῆ; Καὶ ὁ ἴδιος αὐτὸς τὸ ἴδιο βράδυ εἶχε δῆ στὸ ὄνειρό του τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο ὅπως τὸν εἶδε καὶ τὸν περιέγραψε στὸ τηλέφωνο καὶ ὁ ἀξιωματικὸς του ἀπὸ τὰ Φιλιατρά. Τελικὰ ἀποφάσισε καὶ εἶπε στὸν ἀξιωματικὸ τῶν Φιλιατρῶν:

—«Γράψατε. Ἀναστέλλω τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως. Ἔλθετε ἀμέσως ἐνώπιόν μου αὔριον μεσημβρία».

Ὅταν ξημέρωσε ἀνακοινώθηκε ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως τῶν Γερμανῶν. «Τὸ ἔσπερας ἀύλισθήσεται κλαυθμὸς καὶ εἰς τὸ πρωὶ ἀγαλλίασις». Ξεχύθηκαν στὸ ἄκουσμα χαρούμενοι οἱ ἄνθρωποι στὰ καφενεῖα, στὴ πλατεία, στοὺς δρόμους...

Μία ομάδα τότε από Γερμανούς στρατιώτες και ύπαξιωματικούς, έχοντας στη μέση τὸν ἀξιωματικὸ τους Κοντάου καὶ δύο Ὁρθοδόξους ἱερεῖς, περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ πηγαίνανε ἀπὸ τὴ μία Ἐκκλησία στὴν ἄλλη. Ἀρχίσανε ἀπὸ τὸν Ἅη Γιάννη, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο καὶ τελικὰ κατευθύνονταν πρὸς τὴν Παναγία.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔψαχνε νὰ βρῆ τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ποὺ εἶδε στὸν ὕπνο του. Ὅταν τοῦ ἀνοίξανε τὴν πόρτα τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας, ἀνεγνώρισε μέσα στὶς εἰκόνες τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο, ποὺ εἶδε στὸν ὕπνο του καὶ τὸν πρόσταζε. Ἡ φωνὴ του κόπηκε. Ντράπηκε γιὰ τὸν ἐγλωισμό του. Σκέπασε μὲ τὰ χέρια του τὸ πρόσωπό του. Σὲ λίγο τὰ κατέβασε. Ἔκαμε, αὐτὸς ὁ Προτεστάντης καὶ ἄθεος, τὸν Σταυρό του. Εἶπε μερικὲς προσευχὲς στὴ γλῶσσα του, τὶς ὁποῖες οἱ ἱερεῖς δὲν μπορέσανε νὰ τὶς ἐρμηνεύσουν.

Ρώτησε ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἱερεῖς νὰ τοῦ ποῦνε ποιὸς ἦτανε ὁ γέροντας τῆς εἰκόνας. Τοῦ διηγηθῆκανε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος ποὺ ὑπέστη πολλὰ μαρτύρια γιὰ τὸ Χριστό. Τοῦ εἶπανε ἔπειτα γιὰ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, καὶ κάμνει καὶ ἄλλα πολλά.

Ἡ χαρὰ τῶν Φιλιατρινῶν καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τους στὸν Ἅγιο δὲν περιγραφότανε. Δοξάζανε τὸ Θεὸ καὶ εὐχαριστοῦσανε τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο γιὰ τὸ θαῦμα του.

Ὅπως δὲ τοῦ εἶπε τοῦ Φρουράρχου, ὁ Ἅγιος, αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς ἐκείνης ἐπέστρεψαν, ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, στὴ Γερμανία καὶ στὰ σπίτια τους, χωρὶς νὰ πάθῃ κανεὶς τους τίποτε.

Διετήρησε δὲ ὁ Γερμανὸς ζωηροτάτην τὴν μνήμην τοῦ θαύματος κι' εὐγνωμονοῦσε τὸν Ἅγιο. Ἦθελε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Γερμανία γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, ξεκίνησε μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ ἦλθανε ἀπὸ τὴν Γερμανία στὰ Φιλιατρά. Δὲν πρόλαβε ὅμως τὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου, διότι ἔφτασε μίαν ἡμέραν ἀργότερα, στὶς 11 Φεβρουαρίου.

Ὅταν ὅμως τὸν εἶδανε οἱ Φιλιατρινοί, χαρήκανε χαρὰ μεγάλη καὶ ξαναγιορτάσανε. Ψάλλανε δοξολογία καὶ τοῦ κάνανε ὑποδοχὲς, γιορτές, τραπέζια καὶ χαρές.

Μέχρι σήμερα πολλὲς φορὲς ὁ Γερμανὸς αὐτὸς μὲ τὴν γυναῖκα του, τὰ παιδιά του καὶ μὲ ἄλλους πατριῶτες του πήγαινε στὶς 10 Φεβρουαρίου στὰ Φιλιατρά καὶ προσευχηθῆκανε μὲ πίστι στὸν Ἅγιο. Στὴν καρδιὰ του ἄνθισε ἡ Ὁρθοδοξία.

Πηγή: agiazoni.gr